

Archa úmluvy a současnost.

(Úvaha)

Už samotné slovo „archa“ vyvolává pojem něčeho, co je spojeno s dávnou minulostí, něčeho majícího „patinu“ ohromujícího, také něčeho již starého, zaprášeného a překonaného.

Než, je v tom mnohem více a stalo se i obrazem úpadku lidské rasy s nadějí pro nemnohé, jenž v proměnách bytí, často v nouzi, procitli a procitají k světlu života.

Slovem „archa“ (i „arca“) se dnes rozumí něco jako schrána, zdobná truhla, či prostředek pro uchování něčeho cenného, anebo i bájně plavidlo (Noemova archa), také prostředek přenosu. Necháme-li promlouvat slovo samo, pojednou se formují docela jiné obrazy.

Totíž ono „ARCH_a“ je v základu neseno děním vyššího původu, jež formuje vědomí člověka pro: „*síla Vyšší Moci („A“) se snáší k světlu bytosti (člověka), („R“), a v dění jež je v ochraně Prozřetelnosti („CH“)- což je totéž co živoucí chrám“*. Kdy i symboly (znaky) „C a H“ jsou zároveň vyjádřením nejvyšší tvůrčí schopností Světla v dané úrovni stvoření. Chrám v živoucím - schrána v pozemském.

Obraz může být jasnější, podíváme-li se na lidskou bytost.

Paprsek Prozřetelnosti a niterné světlo člověka, spoluzachvíváním se s neutrální Boží silou, formují za pomoci bytostných sil chrám ducha. Aby v hmotné schráně tento mohl sílet ve svém vývoji a zároveň byl i žehnajícím a výživným světlem pro průvodní i sílicí vyzařování jiných hmotných schrán. Pozemská schrána člověka, s rozumovou schopností, je buď čistá a vznosně prozářená, anebo postižena přílišnou zemskou tíží a pokřivena temnotou.

Je očividné, že slovo a slovní předpona „arch...“ dává vyšší hodnotu samotným pojmům, jako arch_anděl, archa úmluvy. Anebo pojmy strhává, jsou-li zatíženy nižším lidským, příkladně Noemova archa či archiv všelikých mystických a soudobých psychotronických pojednání.

Žel stalo se, již před mnoha tisíciletími, že niternost člověka začala pohasínat, povadla a postupně se upnula (připoutala) na ryze pozemské, čímž ale byly „dočasně“ strženy výživné proudy pomáhající Prozřetelnosti do kalu lidských děl i těl. Ono „trhání“ (oddělování) ze stromu života.

Avšak Prozřetelnost nikdy nenechá své dílo zahálet, či svévolně poškozovat. Ani svéhlavostí lidskou, která přestala formovat chrám ducha a bez svolení si „vypůjčovala“ žehnající sílu z věnců ryzích vyzařování k něčemu jinému. Natož, když tato svéhlavost vybudovala „chýši zlatého telete“.

Nepomohlo pronikavé dílo Hjalfdara, ani pád bájně Atlantidy, ani varování vědoucích. Prozřetelnost tedy musela vstoupit pozemskou nohou knížete Světla na tuto zemi. Pro nutný a možný obrat lidstva. V paprsku Jeho Světla směl Mošé (Mojžíš) přijat jednoduchý nápravný řád světa pro lidi a zakotvit je do pozemského. Vyrýt jej pravděpodobně do kamenných desek a přisunout blíže lidským srdcím. V předpokladu jejich čistého úsilí. Paprsek Světla byl zakotven na zemi v živé ochraně vyvolených, pozemsky pak vyzařující ze znaků kamenných desek, uložených do k tomu vytvořené a vyvážené schráně, co by „oltáře“ pro pozemský chrám... ale stalo se něco neuvěřitelného.

Děni kolem knížete Světla houstlo, někteří z jeho blízkých neměli dosti síly nebo dokonce selhávali. Kníže Světla byl zavražděn, což nesmírně tíživě dolehlo na krajiny zaslíbení. Připravovaný národ semitů selhával a vytvořil si s daru vědění „zlaté tele“. Desky byly rozbity, nejdříve jemnomotně, neboť síla znaků a určení nepronikaly k jednotlivým srdcím národa. A přestože desky i schrána byly posléze obnoveny, síla Poselství byla již silně podtržena a tím se „archa úmluvy“ postupně stávala, díky lidem, více pozemskou schránou mravoučnosti v dominanci kultů, než výživným proudem k cestám do země jitřní. Také tzv. Asklepiova hůl, která byla součástí archy a symbolem nezměrné léčivé síly pro hledající duše, ustrnula ve svém rozpuku.

Přesto léty oslabovaná síla zaslíbení „archy“, díky několika lidským srdcím, dala možnost stále více upadajícímu lidstvu přijmout, po 1500 letech, další mimořádnou pomoc v Synu Božím.... Opět žel, něco neslýchaného. Selhávání vyvolených a arogance s nevědomostí lidského pokolení vyústily ve sprostou vraždu. Chránová opona byla stržena, zbytkové záchvěvy „vycházející“ z archy úmluvy se oddělily, dalším pádem lidí. Smlouva (úmluva) byla definitivně zrušena. „Ztrouchnivělá“ schrána ztracená a nepotřebná. Žádné oblažující světlo již nebylo na zemi a jen drobná světélka občas zazářila v temnotách, jsouce co nejpečlivěji zašlapávána a zasypávána vlivnými tohoto světa.

Uplynulo dalších 2000 let a lidská hloupost a vypínavost, přes mnohá úsilí toho mála ještě zářících duchů, ztuhla a ještě více poklesla, aby se vybíjela v nenávisti, bezduchosti a chtivosti. Což sílí stále i do těchto dnů.

Pojednou však, jako záchranné lano, v mnohosti lidské poklesu, „spadlo z nebes“ zářivé lano. Nikoli jako něco, co je shovívavě darováno našemu lidskému pokolení, ale již jen jako poslední možnost uchopit se každému jedinci záchrany k procitnutí, a to vlastní silou. Silou, která každému ještě v propadlých dějin zbyla. Toto uchopení záchranného lana, Slova Pánova, a neúnavné úsilí vedené tímto dílem je „novou smlouvou“. Kdy veledilo „Ve Světle Pravdy“ je formující mocí, přiměřeným „textem“ nové smlouvy.

A archa této nové smlouvy?

Má jí být živě vybudovaný niterný chrám ducha jednotlivců. Jejich niterné síly a čistoty působení, dále pak v zákoně stejnorodosti formující očistné a zářivé kruhy v pozemských tělech. Živoucí vlnící se kruhy, v jejichž středu září jimi oživené Slovo Páně. Určující je chrám procitnušího ducha, nikoli pozemská určení s lidskými vývody.

Snad by bylo vhodné se ještě zamyslet nad funkčně „technickou“ stránkou oné dávné „Archy úmluvy“, neboť jsou v lidských pamětech zmínky o její záračné síle a moci. Ale poctivě hledající člověk může zůstat klidný. Ve stvoření zázraky nejsou, ty jsou jen v lidské mysli, neboť největším zázrakem už je život.

Vědění Shůry, život sám, odkrývá lidskému tušení i zraku živoucí obraz, jehož nepatrnou, přesto potřebnou částí smí být činorodost každého člověka.

Světová část Ephesus a v ní Země je místem, kde se střetávají mnohé formy a proudy života. Vše v přísném řádu a posloupnostech tvoření. Jemnějších, hrubších a v pronikavějších proudcích vyzářování forem k ní přicházejících i těch zpracovaných, od ní vystupujících vyzářujících. Naším pozemským časem vyjádřeno, v trvání miliard let. Jedny části jsou pohyblivé a proudící, jiné pak dynamicky vyvážené ve svém stagnujícím napětí, vzájemných poměrech a v „geometrii“ uspořádání. Země, propůjčená lidem k vývoji, je velký živý organismus, který zahrnuje nejen velmi hutná záření a substance, ale i vyzářující pevné a krystalické látky, rostliny a organismy. Vše pak vedeno myriádami bytostí živlů se stává rozžářeným „květem“ ústícím zároveň v plody Prozřetelnosti. Vše prolnuto oslavným chorálem, znicím v lidských „uších“ jako mohutné „Gaia“

Za obrazotvorností pozemského zraku, za zrakem, možno si představit ohromnou překrásnou a smysluplnou scénérii „prostorové sítě“, jež ale ve svém odstupnění skýtá možnost ztvárnění působících „obrazů“ z dění Výšin světů a z nezměrných dálek všehomíra....(viz dílko Ephesus, první část).

Přichází-li na Zemi vysoké poselství, vysoké vědění, průvodním děním je také chrám tohoto vědění. Obsah a forma se musí zachvívat v živé harmonii. V případě „Archy úmluvy“, je „úmluva“ jasným požadavkem - obsahem, archa pak formou. Tato forma v sobě nese řád, posloupnosti a zakotvení.

Z vysokého vědění se v tušení formuje obraz čtyř zvířat u Božího trůnu a formující paprsky „nesené“ archanděly ... A ... pojednou je tu Země v Ephesu před 3500 lety. Poselství z Výšin je procítěno a uchováno v nitru vyvoleného a převedeno do pozemské formy. Záznam proveden v příslušných znacích do desek z přírodního kamene s vysokým obsahem křemíku. Samotné znaky jsou formovány jako jemnohmotné zářiče rukou vědouceho. My, dnešní lidé, příslušné zákonitosti formování jmenujeme jako příkladně „zlatý řez“, Fibonacciho posloupnost atd. Prostor pro pozemské uložení byl tehdy realizován v podobném řádu. Tedy rozměr schrány s bytostným prostoupením materiálů, včetně správného poměru vzácných kovů a doplňujících zdobných prvků, vedeno z dílny žáků Asklepiovy. Archa úmluvy se tím stává živým pozemským oltářem, coby srdcem stánku Světla na Zemi.

Avšak je požadováno, aby tento stánek byl ožívován a prosvětlován lidskými duchy, jež se s tímto živým symbolem pravidelně spoluzachvívají, rostou a sílí. Jinak by to byla jen prázdná schrána a prázdný obřad. A zase, uspořádání prostoru stánku či chrámu a živoucí stav, rozmístění a zralost (niterná i vnější) účastníků obřadu musí být neseny řádem a posloupnostmi. Podle toho proudí síla zaslíbení zpracovávána lidským duchem a ve vlnách všedních dnů proniká spoluzachvíváním do nejbližšího i vzdálenějšího okolí, ke cti Tvůrce všech světů, povznášeje vše blíže ke Světlu. Nyní již pod vládou ducha, silou, jež je nejpronikavější mocí hmotných světů, vyzařující mocí rovnoramenného kříže ve svěžím kroužení.

Pokud by člověk chtěl toto dění vzdáleně přiblížit k pozemské funkčnosti laseru,

- byl by všestranným proudem světlého požehnání (Mluvou Páně) - lidmi vygenerovaný záblesk pozemského světla.
- Archou, dle výše uvedeného - uspořádání a schrána pro k tomu vhodný plyn či krystal, s vyváženou mírou propustností.
- Niterným zpracováním - děj vstupu záblesku do krystalu, excitace vyzařující složky substancí, usměrnění a vyzáření do prostoru.
- Splněním účelu a záměru, povznášející vlády ducha - vyzářený laserový paprsek koná určenou práci dle lidského záměru.

Závěrem této úvahy je potřebné říci, že tisícileté působení lidského pokolení těžce posunulo prvky vyváženosti „sítě“ naší Země. Nejen chtivou těžbou a neuváženou proměnou a přemísťováním prvků sítě, ale i nezpůsobitou proměnou potenciálů lito a biosféry. Také strháváním vyšších, lidské vůli dostupných sil bytostného působení podporované hutným zakalením duchovního vědění a „bezbřehostí“ omezeného rozumování. Budiž varováním násilné otevírání bran „tajemných sil“. Příkladně projektem Manhattan a jemu podobných, dnes neřízeně a lavinovitě se šířících technologií a k zemi připoutaných přístupů ve všech oborech.

Nelze tak lehce dnes prožít hledajícímu pravou pokoru a společnou zbožnost ani vzájemnou sounáležitost, natož sounáležitost s řádem bytí v dané úrovni vývoje a působení. Vše musí být nejprve napraveno a vráceno do řádu této Země a Přizemí. V povznesené Zemi pak můžeme „snít“ o velkých i malých věcech pod vládou ducha, jenž má zářivý podíl na díle Světla.

V Komni 11.2.2021.